

899.969.1

ჭ 15

ილია
შავჭავჭავაძე

განდებილი

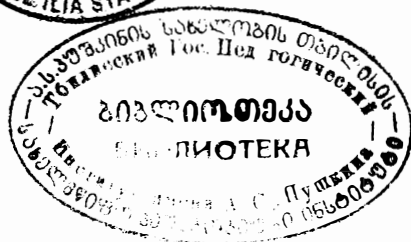

საბჭოთა მწერალი

ილია ჭავჭავაძე

განღებილი

ღაგენდა

2

საბჭოთა მწერალი
19 თბილისი 57

I

სადაც დიდებულს მთასა მყინვარსა
 ორბნი, არწივნი ვერ შეჰხებიან,
 სად წვიმა-თოვლნი, ყინულად ქმნილნი,
 მზისგან აროდეს არა დნებიან,
 სად უდაბურსა მას მყუდროებას
 კაცთ ჟრიამული ვერ შესწვდენია,
 სად მეუფება ჭექა-ქუხილსა,
 ყინულს და ქართა მხოლოდ ჰშთენია, —
 უწინდელს დროში ღვთისა მოსავთა
 გამოუქცაბავთ მუნ მონასტერი
 და იმ ყინულში შეთხრილს ღვთის ტაძარს
 ბეთლემს უწოდებს დღესაცა ერი.
 ფრიალოსაებრ ჩამოთლილი აქვს
 იმ წმინდანთ სადგურს ყინულის ზღუდე,
 და ზედ კარია გამოკვეთილი —
 ვით კლდის ნაპრალზედ არწივის ბუდე.
 ზღუდის ძირამდე რკინის რამ ჯაჭვი
 ზედა ჰკიდია თურმე იმ კარსა, —
 და თუ არ ჯაჭვით, სხვაფრივ ვერა გზით
 ვერ ძალუძს ასვლა ვერარა კაცსა.

II

აქა ყოფილა უწინ კრებული
 ღვთისთვის ქვეყნიდამ განდგეგილ ძმათა
 და მყინვარს ამას უდაბნოს თურმე
 ისმოდა ქება წმიდა-წმიდათა.
 აქა გამდგარან, განშორებიან
 ამ წუთისოფლის სამაცდუროსა,

აქ პღირსებთან მართალთა თანა
 სავანესა მას საუკუნოსა.
 გასულან ამა ქვეყნით მამანი
 და ტაძარი ღვთის გაუქმებულა...
 იმათის ღვაწლით იმ ტაძრის მაღლი
 მთიულთა შორის ყველგან განთქმულა.
 და ის ადგილი, ის არე-მარე
 ესოდენ წმინდად სწამს ღღესაც ერსა,
 რომ ნასროლს ნადირს, მუნ შეფარებულს,
 მონადირეც კი ვერ ახლებს ხელსა.
 თუ არ ღვთის ღირსი, სხვა ვერვინ თურმე,
 ამ წმინდა ადგილთ ვერ შეეხება,
 და თუ შეჰბედავს, მსწრაფლ რისხვა ღვთისა
 ჭექა-ქუხილით მოევლინება.

III

ოდესღაც ტაძარს იმ გაუქმებულს
 მეუდაბნოე შეჰკედლებია;
 საიქიოსთვის ეს სააქაო
 დაუთმია და განშორებია.
 განშორებია ვით ცოდვის სადგურს,
 ვით სამეუფოს ბოროტისასა,
 სადაც მართალი გზას ვერ აუქცევს
 განსაცდელსა მას ეშმაკისასა;
 სად ცოდვა კაცსა სდევნის ღღე-და-ღამ,
 ვითა მპარავი და მტაცებელი;
 სად, რასაც ჰხადის მართალი მართლად,
 მას უმართლობად ჰქმნის ცოდვის ხელი;
 სად რყვნა, წაწყმედა და ღალატია,
 სადაც ძმა ჰხარბოვს სისხლსა ძმისასა,
 სად ცილი, ზაკვა ძულებადა ჰხდის
 წმინდა სიყვარულს მოყვასისასა.
 განშორებია ამ წუთისოფელს,
 სად ყოვლი ნიჭი მაცდურებაა,

სად თვით სიტურფე და სათნოება
ემშაკის მახე და ცდუნებაა.

IV

განდეგილა და ამ ყინულებში
სულ მარტოდ-მარტო დაყუდებულა.
და გვამი მისი ცოდვილთ ფიქრთაგან
იმ ღლიდგან აღარ შეძრწუნებულა.
განუდევნია გულიდამ ყველა
მსოფლიო ზრახვა, ფიქრი, წადილი,
რათა წარუდგეს უფლისა მსჯავრსა
სულით განწმენდილ და განბანილი.
დღე-და-ღამ ლოცვით, გოდებით, გვემით
ხორცი სულისთვის უწამებია,
და ვით ჭურჭელი იგი წყმედილი —
ცრემლით ურეცხავს, უსოვლებია.
დღე-და-ღამ სულთქმა და ღაღადება
მოჰფენია კლდეს ყინულისასა,
და არ შემწყდარა მუნ ლოცვის ცრემლი,
ვითა ლელესა მას გლოვისასა.
განყენებული წუთისოფლისგან
აქ სული მისი აღყვავებულა,
და ხორციელი გულისთქმა ყველა
დამარხულა და განსვენებულა.

V

არ იყო ხნიერ, მაგრამ ვით წმინდანს
სულის სიმაღლე ზედ დასჩნეოდა,
ზედ ეტყობოდა, რომ სული მისი
სულ სხვა მსოფლიოს შეპნიზნებოდა.
სახე გამხდარი, კუშტი და მწყრალი
სიწმინდის მაღლით დაჰშვენებოდა,
და მაღალს შუბლსა, ნაოჭად შეკრულს,
შარავანდელი გადაჰფენოდა.

მისთა მცხრალ თვალთა ღრმა მეტყველება
ესოდენ იყო წყნარი და ტკბილი,
თითქო მათშიგან ჩასახებულია
თვით სათნოება, კდემით მოსილი;
თითქო ნელისა სიხარულითა
სამოთხის ღია კარს შეჰხარიან
და სულთან ერთად უფლისა მიმართ
სასოებითა მიისწრაფიან.
ლოცვით და მარხვით ხორც-უძლურ-ქმნილი
ჰგვანდა წმინდასა იგი წამებულს,
მრავალგზით ტანჯულს და ტანჯვათ ზედა
ძლევით-მოსილსა და განდიდებულს.

VI

წამება მისი ღმერთს შეუწირავს,
ვედრება მისი ღმერთს უსმენია,
და სასწაული ნიშნად მადლისა
მღალაღებელზედ მოუვლენია.
ბნელსა სენაკსა, სად იგი მდგარა,
ჰქონია მზის მხრივ ერთი სარკმელი,
და მუნით თურმე გადმოდენილა
შუქი მზისა და მთვარის ნათელი.
ოდეს უდაბნოს გასწვრივ მთის წვერზედ
მზე სხივგაფენით ამოვიდოდა,
იმ სარკმლით სხივი მისი სენაკში
სვეტად ბრწყინვალედ ჩაეშვებოდა.
როს ჰლოცულობდა, იმ სხივსა თურმე
თვის ლოცვანს მწირი ზედ დააყრდენდა,
და ხორცთუხსმელი მზის სხივი იგი
უფლის ბრძანებით ზედ შეირჩენდა.
ეგრე ვიდოდნენ დღენი და წელნი,
ეგრე უბიწოდ იგი სცხოვრებდა...
და თვის სიწმინდეს ყოველდღე თურმე
ამ სასწაულით შეიმოწმებდა.

ერთხელ, სადამოს, ლოცვით დაღლილი,
 გადმომდგარიყო ზღუდის კარებსა
 და დაფიქრებით გადმოჰყურებდა
 მწვანით დაფენილს მთისა კალთებსა.
 მზე გადახრილი ჯერ კიდევ სრულად
 მთისა გადაღმა არ დასულიყო
 და მთის წვერზედ ვით ცეცხლის ბორბალი
 ირგვლივ სხივგაშლით ანთებულებო.
 ცისა ლაჟვარდი, ვით ნაკვერჩხალი,
 წითლად და ყვითლად მზისგან ჰლუვოდა,
 და განმსჭვალული მისით ღრუბელი
 შორს ათას-ფერად სხივებში ჰთრთოდა.
 ამა უბიწო დიადის ხილვით
 წარტყევენოილ იქმნა განყენებული
 და ვით ცხოველს ხატს ღვთის დიდებისას
 შესცქერდა მზესა განცვიფრებული.
 უეცრად ასტყდა რამ ნიაფ-ქარი,
 დაჰბერა კლდეთა, ნაპრალთ და მღვიმეთ,
 და მყინვარიდამ ვითა ვეშაპი
 შავი ღრუბელი დაიძრა მძიმეთ.

VIII

დაიძრა მძლავრი, უზარმაზარი,
 ცაზედ განერთხო და გაიშალა,
 და იქ, თითქო მტერს შეეჯახაო,
 ჭექა-ქუხილით დაიგრილა.
 შეირყა მთელი ცა და ქვეყანა
 იმა ჭექით და იმა ქუხილით,
 ცა აირია, დაბნელდა უცებ
 და წამოვიდა სეტყვა შხუილით.
 ქუხვა და ჭექა, ელვა და სეტყვა,
 არევ-დარევით ღრუბლების სრბოლა,
 ქართა, აწ გრიგლად რადმე ქცეულთა,

ზარით და ზათქით კლდეებში ქროლა, —
ესე ყოველნი, ერთად რეულნი,
ჰგვანდნენ ცით ვლენილს რისხვას ღვთისასა,
თითქო ღმერთი სჯის ქვეყანას ცოდვილს
დღეს მას საშინელს განკითხვისასა.
ამ დროს ის მწირი სენაკში იყო,
ცრემლით ალტობდა ღვთის-მშობლის ხატსა
და ხელაპყრობით ევედრებოდა
წაწყმედისაგან ქვეყნისა ხსნასა.

I X

უცებ მოესმა რაღაც კაცის ხმა...
ეოცა ეს ხმა უჩვევეი მწირსა.
ყური ათხოვა — და თითქო ვიღაც
ჰკივის, იძახის ზღუდისა ძირსა.
ეცა მსწრაფლ კარებს და გადიხედა...
ვიღაც კარის ჯაჭვს ზედ მოსდგომოდა,
და ვით ყრმა ვინმე, ღალატების ხმით,
შესაფარებელს ბინას ითხოვდა.
თუ ძეა კაცის, რამ მოიყვანა
ამ დროს, ამ ღამეს ქვეყნისა რღვნისას?
მხეციც, ნადირიც თვის ბუდეში ჰძრწის,
მორიდებული ამ რისხვას ღვთისას!
ჰკითხა, — „ვინა ხარ? კაცი, თუ მავნე,
აქ მოგზავნილი ეშმაკისაგან?“
— „კაცი ვარ, კაცი!.. მომეცი ბინა,
მიხსენ, ღვთის მადლსა, სიკვდილისაგან.
გერ ჰხედავ, ლამის ცა ჩამოიქცეს
და ზედ დაეცეს დედამიწასა?
რა დროს კითხვაა? შემიბრალე მე
და ნუ დამიჭერ ჭერსა, ბინასა“.

— „მართალი სთქვი შენ... თუ ხარ ძე კაცის,
 ცოდვაა გარეთ დაგტოვო ამ დროს;
 თუ მაცდური ხარ, სჩანს ღმერთს სწადიან
 მწირი ცოდვილი ღღეს გამომცადოს.
 ამოვედ, ვინც ხარ!.. იყავნ ნება ღვთის!..
 ხელი ჩაავლე ემაგ რკინის ჯაჭვს,
 ნუ შეშინდები... კიბეა იგი
 და ზედ რგოლები საფეხურად აქვს“.
 და იმ ბნელაში იგი წვალებით
 ავიდა მალლა იმა ჯაჭვითა.
 მუნ დახვდა მწირი... რაა? ვინ არის?
 ვერ გაარჩია სიწყვდიადითა.
 — „გამოყევ, ვინც ხარ! ბინას მოგცემ შენ,
 გაგიზიარებ ჩემსა სენაკსა...
 სახლი ღვთისაა... შენც შეგივრდომებს,
 შენებრ მახვეწარს მრავალსაც სხვასა“.
 წაუძღვა წინ და შევიდნენ სენაკს...
 იქ უფრო, ვიდრე გარეთ, ბნელოდა,
 მხოლოდ კი ერთგან ღველფად ქცეული
 ცეცხლი ჩამქრალი ფერფლ-ქვეშე ჰჩნდოდა.

XI

რა დედა-ღვთისამ სენაკს შეუშვა
 და არ შერისხა იგი მოსული,
 გულში სთქვა მწირმა: ძეა კაცისა
 და არა მავნე, ბოროტი სული.
 სტუმარი იგი დანაცრულს ცეცხლსა
 ფიცხლავ მივარდა დამზრალი, სველი,
 ღველფი გაქეპა, ჩაჯდა ცეცხლა-პირს
 და გაიწოდა სათბუნად ხელი.
 — „უპ, უპ, რა ცივა!.. — სთქვა მან სტუმარმან: —
 ლამის გავშეშდე სიცივისაგან!“
 მწირს ხმა ეოცა... ქალის ხმას ჰგვანდა...

შეკრთა, შეშინდა ამა ხმისაგან.
ნუთუ აწ ბედმა ქალის სახითა
განსაცდელი რამ მას მოუვლინა?
და ვითა ელვამ, ამისმა ფიქრმა
გულში ზარცემით მწირს გაურბინა.
მაგრამ იქნება ბედმა ეგე ჰქმნა
მისდა საცდელად თვით უფლის ნებით!..
და კისრად იდო, ვით ნება ღვთისა,
სასოებით და გულდამშვიდებით.

XII

— „შეშა არა გაქვს? — ჰკითხა სტუმარმა: —
მოიტა, ცეცხლი ავანთო ერთი,
ხვალ თუნდა მთელ ზურგს მე ამოგიტან,
ოღონდ ღღეს გავთბე, შენ შენი ღმერთი“..
მეუდაბნოემ იქავ კუთხიდან
მოზიდა შეშა, ცეცხლი აანთო.
რა გაძლიერდა, ცეცხლისა შუქმა
ბნელი სენაკი სინათლით მორთო.
ხოლო რა შუქი იმა ცეცხლისა
სტუმარს იქ მჯდომელს ზედ მიეფინა,
გასაოცარი რაღაც შეგნება
განდეგილს თვალ-წინ წარმოედგინა:
ყმაწვილი ქალი, სავსე სიცოცხლით,
სავსე შეგნების ჯადოთი, გრძნებით,
ნაზად, ამაყად ცეცხლა-პირს იჯდა,
ვით მინდვრის შველი ყელმოღერებით.
ეშხითა მფრქვევსა მის შავსა თვალებს
თვით ცეცხლი სითბოს ეცილებოდა,
მის ელფერთაგან თვით ცეცხლის შუქი,
ვითა ძლეული, უკუ-ჰკრთებოდა.

XIII

თვით მაღლს ტრფობისას რომ მოესურვოს
ხორცსხმულად გლენა ოდესმე ქვეყნად,

უკეთესს სახეს ვერ ინატრებდა
 თავის სიცხოვლის გამომსახველად.
 მაშინაც ვინ სთქვას, — ვინ ვის აშვენებს,
 მადლი ამ სახეს, თუ სახე მადლსა!..
 თვით შური, მტრობა ვერ უპოვიდა
 ქალს მშვენიერსა ვერაფერს ნაკლსა.
 მის თვალთა ელვით, ღაწვთა შუქფენით,
 გულ-მკერდის რხევით ვინ არ ათრთოლდეს!..
 დახე მის ტუჩთა!.. თითქო თვით ტრფობას
 თვის ნაზი კოცნა ზედ დარჩენოდეს.
 ვის არ მოიმხრობს, მოინადირებს
 ყოვლად ძლიერი მშვენიერება!..
 თქმულა — მხეციც კი გააფთრებული
 მის წინ დატკბება და დაწყნარდება.
 და დაუწყნარდა. ძალს შეგნებისას
 იგი მწირიცა მწყრალი, გულმშრალი,
 და უცოდველის გულის-ტკივილით
 ქალს შეაჩერა ტყვექმნილი თვალი.

XIV

ბოლოს ჰკითხა მან: — „ვინა ხარ, შვილო?
 ამ უღაბნოში რამ მოგიყვანა?
 მერე ამ დროსა, როს ავდრისაგან
 ლამის წაირღვნას მთელი ქვეყანა?“
 — „მწყემსი ქალი ვარ... აქ მთის კალთებზედ
 ცხვარს ვაძოვებდი მამი-ჩემისას,
 ბალახმა ცხვარი ამოიტყუა
 და მეც ამოვეყვე ფარასა ცხვრისას.
 ლამაზი იყო ამ დღის საღამო,
 რა-რიგ ჰშვენოდა მზე დამავალი!
 შევხედე თუ არ იმ მზეს, იმ ცასა,
 გავშტერდი, ვეღარ მოვსხლიტე თვალი.
 ღვთის სახესავით გარს შუქმოსხმული
 მთის წვერზედ დიდი მზე ბრწყინვალედა
 და საკვირველი ის სანახავი

თვალთანა ერთად გულსა მტაცებდა.
სულ დაშავიწყდა მამის ნათქვამი: —
ნუ ენდობიო, შვილო, ამ მყინვარს,
ნახავ, მზე ადგას, უცებ გაწყრება
და წამოხეტქავს ცილამ ნიაღვარს.

XV

„მაგრამ რას იზამ? მოდი, გულს უთხარ, —
კარგ სანახავზე ნუ ხარ-თქო ხარბი!..
მე იქ გავერთვი... მყინვარმა თურმე
უცებ შეიკრა მრისხანედ წარბი.
ცა მოიღრუბლა, წამს ჩამოხნელდა,
მოიღამა ცივი ავარდა ქარი,
მოვინდომე ცხვრის გამობრუნება,
გვიანდა იყო, ვერ მოვასწარი.
უცებ შემემთხვა იქავ ავდარი,
სეტყვა ტყვიასებრ წამოუშინა,
ცხვარი გამიფრთხო, ვერ მივეშველე,
ბნელაში ფეხიც ვერ წავდგი წინა.
მართლა, უნდობი ყოფილა ეს მთა!
უცებ სცოდნია ჩამოხნელება,
უცებ სამოთხეს ჯოჯოხეთად ჰქმნის,
უცებ გიტკობს და უცებ აფთრდება.
ვიშ!.. რად გავტეხე მამის ნათქვამი!..
ახია ჩემზე, რაც დამემართა!
მამის ურჩსაო, გამიგონია,
გზა თურმე არსად არ წარემართა.

XVI

„დავლუბე ცხვარი მე მამის ურჩმა,
მე გავცემ პასუხს, ჩემი ბრალის!..
მაგრამ შენვე სთქვი: განა წაუხვალ,
რაც ფათერაკად მოსავალია?
თითონ ცხვარს მაშინ როდი ვჩიოდი,

მე მამა-ჩემი მებრალებოდა,
 მამის-ერთა ვარ, მამას ვუყვარვარ,
 ვწუხდი, რომ ჩემთვის შეწუხდებოდა.
 ცხვარი დავლუბე, — ეგ ერთად-ერთი
 მამის სარჩო და საბადებელი,
 მაგრამ წარბსაც კი არ შეიხრიდა,
 ოღონდ ვენახე მე უვნებელი.
 ვიდექ სეტყვის ქვეშ ბნელაში სერზედ...
 ცა ქვეყნის დანთქმას თითქო ჰლამოდა,
 ჰჭექდა და ჰქუხდა... და ჩემთა ფეხ-ქვეშ
 თითონ მთის ძირიც იძროდა, ძრწოდა.
 რა მექმნა ბეჩავს!.. საბრალო თავი
 სად შემეფარა, გადამერჩინა?
 ვსთქვი, — აქავ დავრჩე და ბედს მივენდო,
 თუ გავბეღო და წავიდე შინა?

XVII

„დავრჩენილიყავ, მერე ვინ იცის,
 გავადწევედი-ლა ამ ღამეს ბედშავს?...
 წავსულიყავ და ამ ბნელაშია
 კლდე-ღრეში სადმე ჩავიჩეხდი თავს...
 მაინც გავბედე შინისკენ წასვლა,
 ვსთქვი, რაც მომივა, დე მომივიდეს!
 თურმე ნუ იტყვი, გზა ამრევია
 და მოვსდგომივარ მონასტრის ზღუდეს.
 ჯაჭვს ზედ წავაწყდი.... და მაშინ მიგხვდი,
 რომ აქ მყინვარის მონასტერია,
 ისიც ვიცოდი მამი-ჩემისგან,
 რომ მონასტერში ვილაც ბერია.
 გახარებული გეძახდი დიდ ხანს,
 შენც კი კარგა ხანს მე ხმა არ გამე...
 ვსთქვი, — ვაიმე თუ ვერ გავაგონო
 და აქ მომიხდეს ვათიო ღამე!..
 მაგრამ მიბრალა ჩემმა გამჩენმა
 და შენამდე ხმა ამოვაწვდინე...

სხვა ხომ შენც იცი... ღმერთმა გარჩინოს,
როგორც შენ მე ღღეს გადამარჩინე“.

XVIII

— „მე ნუ მიმადლი, შვილო, შენს დახსნას,
ღმერთია ყველას მშველელი, მხსნელი...

ღვთით არ-განწირულს ყველგან წინ უძღვის
მისი მარჯვენა შემწყნარებელი“.

— „შენ კი ეშმაკი, მგონი, გეგონე“.

— „ნუ მიწყენ, შვილო, და ნურცა გიკვირს!..

შენვე სთქვი, სხვა ვინ მოხედავს ქვეყნით
ერთს დავიწყებულს და განდგეილს მწირს!“

— „განა ქვეყნადა შენ არავინ გყავს,
ან ძმა, ანუ და, ან ნათესავი?“

— „მყვანდნენ... და ყველას გამოვეთხოვე.

აქ მოველ და ღმერთს შევწირე თავი“.

— „მას აქეთ ბევრი წელიწადია?“

— „არ ვიცი“. — „როგორ?“ — „არ ვთვლი წელთა-სვლას,
მოვშორდი, შვილო, წუთის-სოფელსა
და რაღას ვაქნევ იმის ჟამთა-ცვლას!“

— „მოშორდი და აქ სულ მარტოკა ხარ?“

— „ეგეთი არის, სჩანს, ნება ღვთისა“...

— „როგორ თუ ღვთისა? ღმერთს რაში უნდა
ამ ყინულებში ყოფნა კაცისა?

XIX

„ღმერთო, ნუ მიწყენ, ნურც შენ გამკიცხავ
მე უმეტარსა მეტიც თქმისთვისა...

როცა აქ ცხვარი მიძოვებია

და შემიხედავს მყინვარისთვისა,

მომგონებია მამის ნათქვამი, —

იქ, ყინულებში კაცი სცხოვრობსო,

სულისთვის ხორცი გაუწირნია,

უწუთისოფლოდ მარტოკა სძლებსო, —

გამკვირვებია მე ეს ამბავი!..
მითქვამს: იქ ყოფნა რას არგებს სულსა?
განა სწყინს ღმერთს, რომ კაცი შეჭხარის
ქვეყანას, ღვთითვე დაბადებულსა?
ვფიქრობდი: ნეტა მაშ რისთვის მორთო
ესე ლამაზად წუთის-სოფელი?
განა მისთვის, რომ ადამიანმა
შეაჩვენოს და აილოს ხელი?
ყველაფერს უნდა გამოვეთხოვო,
ჩემს ტოლს და სწორსა, ლხინს და სიხარულს?!
ღმერთო, ნუ მიწყენ... ვერ ვიზამ მაგას!
ადრე და მალე ვერ მოვიკლავ გულს!..

XX

„ან შენ როგორ სძლებ უწუთისოფლოდ“
მერე იცი კი რა-რიგ ტკბილია!
აქ სიკვდილია, იქ კი სიცოცხლე,
აქ ჭირია და იქ კი ლხინია.
ნუთუ თვისტომი, ტოლი და სწორი
ყველა გულიდამ ამოგიღია?
ნუთუ ნაღველი, დარდი და ჯავრი
თან არავისი წამოგიღია;
არ გაგონდება არც მამა, დედა,
ან ძმა, ანუ და, ან სახლი, კარი?
ნუთუ მის-დღეში არა გყოლია
მოკეთე, გულის შემატკივარი?!
როგორ მოშორდი?..“ — „რა გითხრა, შვილო?
ყველაზე უფრო სული ტკბილია,
იგი ტყვე არის წუთის-სოფლისა
და ეგ ყოველი მის ბორკილია“.
— „მაშ ვინც ქვეყნად ვართ, ყველა წავწყდებით,
ველარ დავიხსნით ვერაფრით სულსა?“
— „ხსნა ყველგან არის... ხოლო გზა ხსნისა
ესგთი მერგო მე... უბედურსა...“

„უბედურსაო?!..“ და მწირსა უცებ
 გულს ელდა ეცა ამ სიტყვის თქმაზედ...
 ესეთი სიტყვა ხომ ჩივილია,
 და ვით მოადგა იგი ენაზედ?
 „უბედურსაო?!..“ ეგ ხომ სიტყვაა
 გულის-ტკენის და სამღურავისა!
 ეგ ხომ სულთქმაა, აღმოკვნესაა
 ბედნიერების დამკარგავისა!..
 მან რა დაჰკარგა?.. ნუთუ არ ჰყოფნის,
 რომ მან დასძლია საწუთროება,
 განდგა მისგან და აქ მოიპოვა
 სულის მშვიდობა და მყუდროება?
 ნუთუ დაკარგვად აწ მიიჩნია
 დამარხვა ხორცის, გულთქმის, ვნებისა,
 და არა ჰკმარის, რომ სულს დაუდგა
 წმინდა საყდარი უკვდავებისა?
 რა დაემართა? რა მოუვიდა?
 ნუთუ უჩივის აწ იგი ბედსა?
 ნუთუ აწ ჰნანობს ქვეყნის დათმობას
 და მუნათს რასმეს სდებს შემოქმედსა?

არ შეჰკადრებს ღმერთს იგი სამღურავს!
 არ გასწირავს სულს შევედრებულსა!
 ვით არ იკმარებს ღვთისა კურთხევას,
 მასზედ გულუხვად მომადლებულსა!..
 არა და არა!.. მაშ რამან სძლია
 და ეს სიტყვა რამ ამოაკვნესა?
 მიმოიხედა თვის გარს საბრალომ,
 თითქო მტერს ეძებს შემაცდენელსა.
 არავინ იყო... ხოლო ცეცხლა-პირს
 ქალს დაღალულსა მისძინებოდა,
 და ცეცხლის შუქი მის ტურფა სახეს,

ვით საყვარელსა, ზედ დაჰხაროდა.
 საოცარ იყო მიძინებული
 იგი სიტურფე, იგი შვენება!..
 თითქო მის შექმნას ერთად ცდილანო
 თვით სიყვარული და ნეტარება.
 თითქო თვით მადლსა შვენებისასა
 თვისი საუნჯე აქ დაჰბნევიან
 და ეშხსა, ვითა იადონს ვარდზედ,
 სული მის ღაწვზედ დაუღევია.

XXIII

და რა იხილა კვლავ იგი მწირმა,
 დაუცხრა სული აქოთებული
 და რაღაც ძალით ქალზე კვლავ დარჩა
 თვალი ტყვექმნილი, გაშტერებული.
 რად შეემსჭვალა თვალი იმ სახეს?
 ის სახე ატკბობს, თუ ეოცება?
 მორიდება ჰსურს და ნეტა თვალი
 რად ეურჩება და არ ჰნებდება?!
 დიდ-ხანს დასცქერდა... ნეტა რა სხივი
 გულს ჩაეფინა ნელი და თბილი!..
 ჰძრწის, მაგრამ იგი ძრწოლა რად არის
 ესოდენ ამო, ესოდენ ტკბილი!
 აქამდისაც ხომ გული უძგერდა...
 ეხლა სულ სხვაა მის გულის ძგერა!..
 ეხლა მის გული თითქო ებანს სცემს
 და ისმის ჩუმი ებნის სიმთ ჟღერა.
 როგორ იწამოს და რა დაარქვას
 ამ ჯერ არ-ცნობილს სიტკბოებასა?
 თუ ცოდვა არის, ეგრე რადა ჰგავს
 სულისთვის აღთქმულ უკვდავებასა?

XXIV

ფეხი წინ წადგა... არ იცის ჭი რად?
 ქალს კვლავ ეძინა ნეტარის ძილით,

ძილში ჩაყოლილს ფიქრს, თუ ოცნებას
 ბაგე გაეპო ლალის ღიმილით.
 იმა ღიმილის გრძნეული ჯადო
 ზედ დასაკდომად კოცნას იწვევდა
 და იმა წვევის მაცდურებასა
 ზე-არსთა ძალიც ვერ გაუძლებდა...
 და ვერ გაუძლო საწყალმა მწირმაც...
 და დაიხარა თავი თუ არა,
 უცებ გაშეშდა... ეჰა, წაწყმედავ,
 ეს რა სურვილი გულს გაიტარა!..
 ნუთუ იძლია? არა და არა!..
 მის სასოება არ დაუძლურდეს
 და რაცა სწყურდა აქამდე მის სულს,
 იგივე უნდა ბოლომდის სწყურდეს!..
 არა და არა!.. არ აიყრის მადლს,
 და სულს, ღვთისაგან უკვე მიჩნეულს,
 არ ანაცვალებს და არ დაუთმოვს
 ხორცს, ესდენ ღვაწლით და ტანჯვით ძლეულს!

XXV

მაგრამ ეს რაა?.. „წაწყმდი თუ არა!..“
 ეს ვინ ჩასძახის ნიშნ-გებით ყურში!
 „დაგძლიე თუ არ!..“ ეს ვინ გაჰკივის
 გახარებული იმის მკვდარ გულში!
 ეს რა ჰხარხარებს! ეს რა ღასცინის!
 ეს რა ხმა ისმის მის გარს ღხენისა!
 მართლა ეგრეა, თუ ყველა ესე
 მხოლოდ ცდომია ყურთა სმენისა!..
 და შიშით, ზარით გარს მოიხედა...
 კვლავ არვინ იყო... ქალს კვლავ ეძინა...
 იღვა და უცებ ძრწოლით, კანკალით
 პირქვე დაემხო ღვთის-მშობლის წინა.
 მით რა ეშველა?.. იგივე ქენჯნაა,
 იგივე ძრწოლა, შიში და ზარი!
 რად არ დადგება, რად არა სცხრება

იგი ნიშნ-გების წყეულთ ხარხარი!
სული გულს იწვევს ღვთისა ვედრებად,
გული სხვას ამბობს, არა ჰნებდება...
ნუთუ ღვთის-მშობლის საფარველ-ქვეშეც
წყეული ხორცი არ დაწყნარდება!..

X X V I

ზე აიხედა... დედა-ღვთის ხატსა
მავედრებელი შეჰმართა თვალი...
და ვაი, წმინდა ღვთის-მშობლის ნაცვლად,
თვალთ-წინ დაუდგა იგივე ქალი!
ეს რა ეწვია? ამას რას ჰხედავს?
ცხადია იგი, თუ აჩრდილია?
ნუთუ მის ცოდვით თვით წმინდა ხატი
ამ ცოდვილ სახედ გარდაქმნილია?
ნუთუ აწ ღმერთი ღირსად არ ჰხადის,
რომ დედა-ღვთისა კვლავ ინახულოს
და მის შეწევნით მისვე წინაშე
ხორცზედ კვლავ ძლევა ისასწაულოს?..
პირჯვარი უნდა? — ხელი არ ერჩის,
ლოცვის თქმა უნდა — ენა ებმება,
ხატის ხილვა სწყურს და იგივე... იგივე...
ქალი წყეული თვალთ ელანდება!
„აბა სძლიეო!..“ და კვლავ ვილაცამ
გაიხარხარა იმის სენაკში...
აწ იმა ხარხარს ველარ გაუძლო
და როგორც გიჟი გავარდა კარში.

X X V I I

რიჟრაჟი იყო და თენდებოდა,
გადაყრილიყო ციდამ ღრუბელი,
და დაწყნარებულს წუთის-სოფელსა
დილის ნიავეი დაჰქროდა ნელი.

ეს ვინ ჰრბის, დაძრწის? ეს ვინ ჰტანტალებს
 იმ კლდეებშია თმააბურძგნული?
 ნუთუ მწირია?... იგია, იგი,
 ვითა სიკვდილი გაფითრებული.
 აჰა მოვარდა, ზღუდის პირს დადგა
 და მწყურვალეებით უცქერს მთის წვერსა,
 თითქო იქიდან გამოელისო
 თვის უკანასკნელს ნუგეშს და ბედსა.
 მზის ამოსვლასა ელოდებოდა...
 რად არ ამოდის? რად გვიანდება?
 დღემდე თვით ჟამი არარა იყო,
 და ეხლა წუთიც რად უძნელდება?...
 ამოვიდა მზეც..., მსწრაფლ უკუ-იქცა,
 შევარდა სენაკს გახარებული,
 და კვლავ მზის სხივი იმავე სვეტად
 ჰნახა სარკმლიდან გადმოშვებული.

XXVIII

გულზედ მოეშო... კვლავ სასოებით
 დედა-ღვთისასა მიაბყრა თვალი,
 კვლავ ჰნახა იგივე ცხოველი ხატი
 მადლით, ნუგეშით გადმომზირალი.
 არ შერისხულა, სჩანს, ჯერეთ ღვთისგან!..
 და ღმერთს მადლობა ცრემლით შესწირა...
 მივარდა ლოცვანს, დააყრდო სხივზედ
 და, ეჰა, სხივმა არ დაიჭირა!..
 დაესხა რეტი, თვალი დაუბნელდა,
 გაშრა, გაშეშდა ზარდაცემული,
 ერთი საშინლად შეჰბღავლა ღმერთსა
 და იქავ სხივ-ქვეშ უტევა სული.

—

და იქ, სად წმინდანთ უდიდებიათ
 ღმერთი მსჯავრის და ჭეშმარიტების,

იქ, სად უწირავთ უფლისა. მიმართ
მსხვერპლი ქებისა და ღალატების, —
აწ შორის ნანგრევთ და ნატამალთა
მარტო ქარილა დადის და ქშუის,
და გამომფრთხალი ჭექა-ქუხილით
მუნ შეხვეწილი ნადირი ღმუის...

მ თებერვალი, 1883 წ.

პ. მ. გ. გამოშვებისათვის თ. იოსელიანი
ტექნიკური შ. დემეტრაძე
მხატვარი ი. ჯანაშვილი

გადაეცა წარმოებას 12.VIII.1957 წ., ხელ-
მოწერილია დასაბეჭ. 1.X, 1957 წ. ანა-
წყობის ზომა $5,5 \times 9,25$, საავტ. ფ. 0,8,
საამონაბეჭდო ფ. 0,84, სასტამბო ფ. 1,5,
ქაღალდის ზომა 84×108 , ტირაჟი 10000
შეკვეთის № 503.